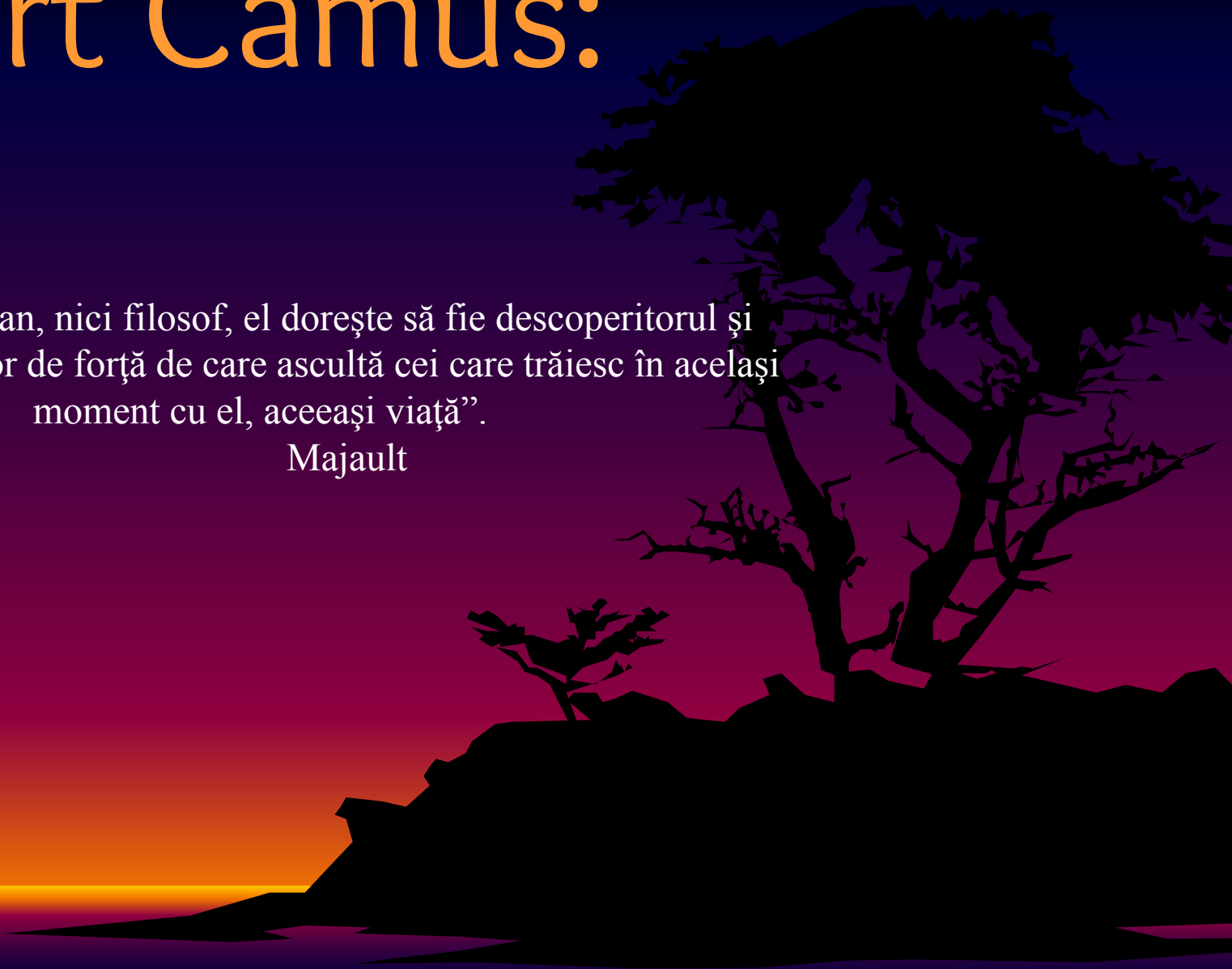

Albert Camus:

„Nici teoretician, nici filosof, el dorește să fie descoperitorul și interpretul liniilor de forță de care ascultă cei care trăiesc în același moment cu el, aceeași viață”.

Majault

Biografie :

- A fost un romancier, dramaturg și filozof francez, reprezentant al existențialismului

Se naște într-un ținut sărac al Algeriei, Dréan. Se naște într-un ținut sărac al Algeriei, Dréan - părinții săi fiind stabiliți aici încă din 1871. Albert este al doilea fiu al soților Camus, născut după fratele său mai mare, Prima mare experiență capitală a existenței pe care o trăiește Camus este cea a sărăciei. Tatăl său, Lucien Camus, un țaran francez, moare în primele lupte ale Primului Război Mondial. Se naște într-un ținut sărac al Algeriei, Dréan - părinții săi fiind stabiliți aici încă din 1871. Albert este al doilea fiu al soților Camus, născut după fratele său mai mare, Prima mare experiență capitală a existenței pe care o trăiește Camus este cea a sărăciei. Tatăl său, Lucien Camus, un țaran francez, moare în primele lupte ale Primului Război Mondial. Mama sa, Catherine Camus, de origine spaniolă, analfabetă, împreună cu cei doi fii, se stabilește la Alger, unde a muncit întâi la o fabrică de cartușe, iar apoi a spălat cu ziua rufe pe la familiile avute. Albert își petrece copilăria lângă mama sa, aproape surdă și care vorbea foarte puțin, un unchi infirm, dogar de meserie și fratele său, Lucien. Mediul familial, aflat sub semnul lipsurilor elementare, îi marchează profund personalitatea.

„Ducând o viață săracă”, nota el în *Caiete*, „printre oamenii aceia umili sau vanitoși, eu am atins în modul cel mai sigur ceea ce mi se pare a fi adevăratul sens al vieții”.

Studiile :

- In următorii ani, preocuparea sa principală devin studiile. Absolvă cursurile școlii comunale, după care urmează, ca bursier, cursurile liceului din [Alger](#); a urmat și
- studii universitare. Face studii de [filozofie](#), luându-și licența cu teza [Metafizica creștină și neoplatonismul](#), care are ca obiect raportul
- dintre [elenism](#) și [creștinism](#) la [Plotin](#) la Plotin și [Sfântul Augustin](#). Din aceeași perioadă datează și afirmația: "Mă simțeam un grec trăind într-o lume creștină". Camus trăiește intens extremele existențiale: se dedică pasiunii sportive, devine chiar un celebru fotbalist, gustă o formă de glorie accentuată, dar la vârsta de 17 ani apar primele simptome ale tuberculozei. Boala îi frânează avânturile și îl determină să aleagă o viață mai retrasă

Activismul politic

- În [1933](#) În 1933, odată cu venirea lui [Adolf Hitler](#) la putere, Camus a participat activ într-o mișcare antifascistă.

Anul [1934](#) este marcat de două evenimente importante. În 1934, Camus s-a căsătorit cu Simone Hié, dar această căsătorie nu a durat mai mult de un an. Cel de-al doilea eveniment este intrarea sa, la îndemnul unui prieten, în [Partidul Comunist](#) Francez, unde primește sarcina de partid de a se ocupa cu propaganda în mediile musulmane (deși spunea altundeva că "libertatea n-a învățat-o de la Marx, ci din mizerie").

Camus a părăsit Partidul Comunist Francez în împrejurări și din motive care nu sunt într-un total clar. După unele surse, această ruptură ar fi intervenit în anul [1935](#) Camus a părăsit Partidul Comunist Francez în împrejurări și din motive care nu sunt într-un total clar. După unele surse, această ruptură ar fi intervenit în anul 1935, iar după altele, în [1937](#).

Ultimii ani de viata :

În toată această perioadă Camus și-a continuat studiile la Facultatea din Alger, având concomitent diverse ocupații pentru a-și câștiga existența. Până în 1939 viața sa decurge în mod obșnuit, fără evenimente spectaculoase. Însă în acest an izbucnește cel de-al Doilea Război Mondial. Camus a încercat să se înroleze, dar este respins din cauza sănătății sale. El pleacă la Oran – „un oraș obișnuit și nimic mai mult decât o prefectură franceză de pe coasta algeriană” – unde va plasa acțiunea romanului Ciuma. În 1940 se căsătorește cu Francine Faure, originară din Oran. În 1941 începe să lucreze la romanul Ciuma. În 1942 un reviriment al bolii sale îl obligă pe Camus să se odihnească la Chambon-sur-Lignon. La 8 noiembrie 1942 are loc debarcarea trupelor anglo-americane în Africa de Nord, fapt care îl separă până la Eliberare pe Camus de soția sa, rămasă la Oran. În 1946 termină de scris romanul Ciuma. Vine, apoi, amurgul împlinirilor, marcat și de decernarea Premiul Nobel pentru literatură în 1957. După trei ani, la 4 ianuarie 1960, moare într-un stupid accident de mașină, în timp ce se întorcea la Paris din scurta vacanță a sărbătorilor de iarnă, de la schi

Activitatea literara :

- Personalitate complexă a culturii franceze, Albert Camus se afirmă ca scriitor paralel și tangențial cu formarea unui nou curent ideologic, existențialismul, al cărui fundament teoretic îl oferă prin intermediul în principal a două eseuri filozofice (*Mitul lui Sisif* – [1942](#) și *Omul revoltat* - [1951](#)), deși toată viața a negat această contribuție.
- Volumele sale de povestiri *Reversul și Fața*, *Exilul și împărăția* conțin în formă artistică episoade ale copilăriei algeriene și chiar momente ulterioare, fără să anticipeze tematica romanelor.

Moartea fericită este varianta inițială a romanului *Străinul* (1942), cărui i-au urmat alte două romane: *Ciuma* ([1946](#)) și *Căderea* ([1956](#)), care propuneau două atitudini existențiale numite explicit și în eseuri: constatarea absurdului existenței, care dizolvă voința, și lupta, care anulează temporar lipsa de sens a vieții.

Piese de teatru *Caligula* ([1938](#)), *Neînțelegera* ([1944](#)), *Starea de asediu* ([1948](#)) și *Cei drepti* ([1949](#)) formează dramaturgia camusiană care reia în formă dramatizată idei din romanele și eseurile sale.

Spre exemplu, cea de-a doua piesă prezintă o situație de un tragic absurd: o hangiță și mama sa ucid într-o seară un client necunoscut, descoperind că acesta le era frate, respectiv fiu

„Ciclul absurdului” este termenul folosit de Albert Camus pentru a face referire la o parte din opera sa: *Străinul* (roman), *Caligula* (piesă de teatru), *Mitul lui Sisif* (eseu), *Neînțelegera* (piesă de teatru).

Strainul :

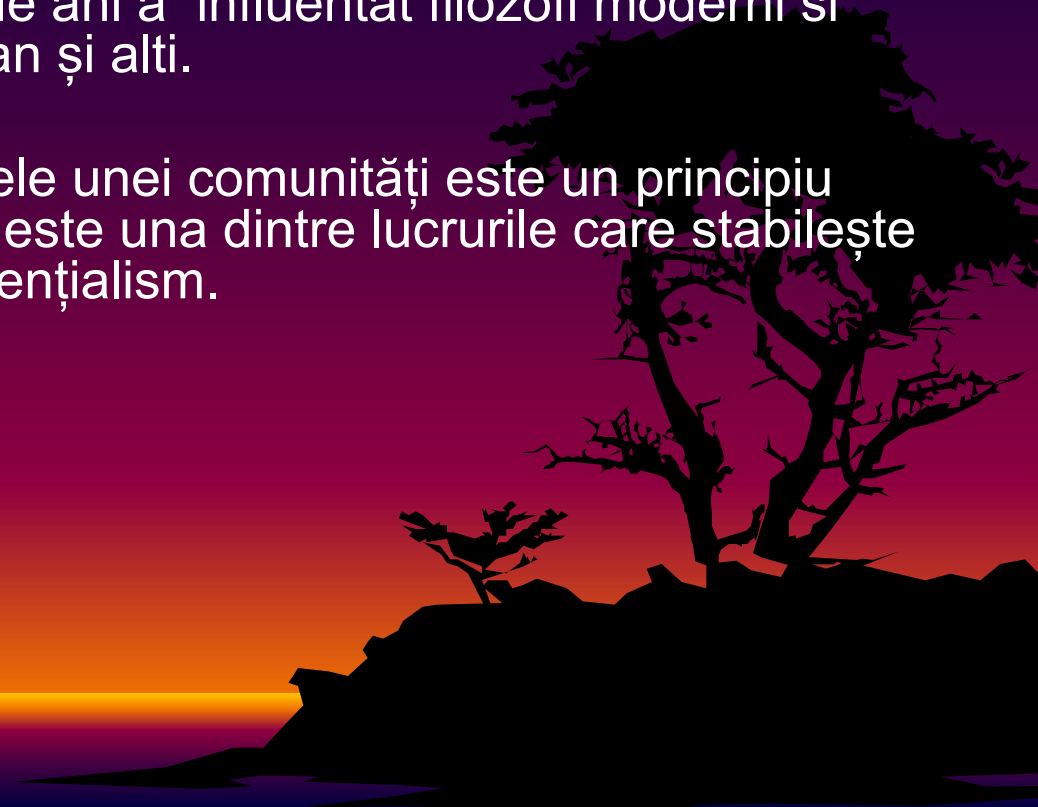
Meursault, protagonistul primului roman publicat, *Străinul*, ucide un om în timpul unei încăierări. Cum a ucide "din cauza soarelui" nu poate fi o motivație acceptată nici de apărare, nici de acuzare, el asistă în timpul procesului la deformarea realității de către ambele părți, care admit ca probă concludentă faptul că eroul nu a plâns la moartea mamei sale. Rememorându-și existența, Meursault are sentimentul că trăiește o farsă și că absurdul i-a întins o cursă din care nu are cum să iasă decât condamnat, deoarece gloanțele trase în arab au fost "bătăile în poarta nenorocirii".

Revolt

(Un spirit de opoziție față de orice caracter abuziv perceput, asupra, sau umilința condiției umane)

- Revolta sau absurdul zeci de ani a influențat filozofi moderni și autori, cum ar fi Paul Berman și alții.
- Această revoltă pentru binele unei comunități este un principiu fundamental al eticii sale și este una dintre lucrurile care stabilește filozofia lui în afară de existențialism.

Outsider

(Necunoscutul sau cineva din afara)

- Operele lui Camus sunt adesea scrise din punctul de vedere al "strainului" sau outsiderul care pare să observe totul, chiar și propriul său comportament, dintr-o perspectivă obiectivă.
- Tema și perspectivele sale sunt adesea citate ca filozofia exemplare de absurd și existențialismul lui Camus, deși Camus a respins personal această etichetă.
- În ianuarie 1955, Camus a scris: "Am rezumat Necunoscutul mult timp în urmă, cu o observație recunosc a fost foarte paradoxal:". În societatea noastră orice om care nu plînge la înmormântarea mamei sale riscă să fie condamnat la moarte " Am vrut să spun doar că eroul cărții mele este condamnat pentru că el nu joacă jocul ".

Caderea

- Camus concluzionează în romanul Căderea, că, în ciuda convingerii noastre că toți suntem dreți, adevărul este că toată lumea este vinovată. Dar Camus crede ca , nici o fiinta umana nu are dreptul de a decide soarta finala (moartea) asupra altuia..

Creștinismul vs "Păgânism"

- Camus a avut o viziune asupra lumii păgâne, dar, de asemenea, el a crezut în sensul augustinian al păcatului original, inocenței universale, în frumusețea intrinsecă și valoarea vieții.
- În cele din urmă, el crede în sensul - unicității omului.

Sinuciderea si Sisif

- Camus în cele din urmă a simțit că sinuciderea nu a fost niciodată o opțiune. Dar el tot a trebuit să abordeze modul în care omul se confruntă cu absurdul existenței.
- Sisif este eroul absurd. Acest om, condamnat să urce neincetat o stancă în vârful muntelui și apoi să îi aștepte coborârea, este întruchiparea eroului absurd, conform lui Camus. Repovestind mitul lui Sisif, Camus creează o imagine extrem de puternică cu o forță imaginativă care însumează într-un mod emotionant conținutul discuției intelectuale care o preceda în carte. Ni se spune că Sisif este eroul absurd *“atât prin pasiunile sale cât și prin torturile sale”*. *Disprețul sau fața de zei, ura sa față de moarte, și pasiunea sa pentru viață i-au adus această îngrozitoare pedeapsă în care întreaga sa ființă este muncită fără nici un rezultat”*

Pedeapsa cu moartea

- Pedeapsa cu moartea a fost un subiect amplu dezbatut de-a lungul timpului
- „În jurul orei 5, prizonierul a fost pus pe un esafod patrat, cu latura de opt picioare și jumătate. A fost legat cu frânghiile groase, prinse în cercuri de fier, care îi fixau bratele și picioarele. La început i-a fost ars mâna într-un vas pentru încălzit, umplut cu pucioasă aprinsă; apoi, a fost jupuit, cu un clește mare înroșit în foc, pe brațe, pe picioare și pe piept. I s-a varsat plumb topit cu smoala rasinoasă a uleiului clocotit pe toate ranile. Aceste chinuri, repetate, i-au smuls urlete îngrozitoare. Patru cai puternici, biciuiți de patru ajutoare de calau, trageau de frânghiile care se frecau de ranile sângerânde și inflamate ale suferindului; trasul de frânghiile în toate părțile smuciturile au durat o oră. Membrele s-au alungit, dar nu s-au desprins; cațare, calaii i-au tăiat câțiva mușchi; membrele s-au desprins pe rând. Damiens, care își pierduse două picioare un braț, încă respira și și-a dat ultima suflare doar în momentul în care i s-a desprins, de trunchiul sângerând, și ultimul braț.”
-